

A Fővárosi Ítéltábla a Berzétei & Abonyi Ügyvédi Iroda (....., ügyintéző dr. Berzétei Ákos ügyvéd) által képviselt (.....) felperesnek a Gyurkó & Kállai Ügyvédi Iroda (....., ügyintéző dr. Kállai Sándor ügyvéd) által képviselt (.....) I. r.,(.....) II. r., a dr. Tantics Attila pártfogó ügyvéd (.....) által képviselt(.....) III. r. és a Gyurkó & Kállai Ügyvédi Iroda (....., ügyintéző dr. Kállai Sándor ügyvéd) által képviselt (.....) IV. r. alperes ellen számlatartozás megfizetése iránti perében az Egri Törvényszék 2014. november 14-én kelt 4.G.20.342/2014/6. számú ítélete és kiegészítő ítélete ellen az I. r. alperes fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének és kiegészítő ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit helybenhagyja.

Kötelezi az I. r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 22.000 (huszonkettőezer) forint + áfa összegű másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

Felperes fő tevékenységi köre műanyag nyílászárók gyártása. Önálló képviseletre jogosult ügyvezetője

A felperes a tevékenysége során a maga által gyártott termékeken kívül a lengyel üzleti partnere, a cég által gyártott és attól megvásárolt termékeket is értékesítette.

Az I. r. alperes fő tevékenységi köre fa-, építőanyag- és szaniteráru nagykereskedelem. Képviselője a II. r. alperes, beltagja a II. r. és a IV. r. alperesek.

A felperes és az I. r. alperes között éveken át jó üzleti kapcsolat állt fenn. A felperes által gyártott és az I. r. alperes részére leszállított nyílászárókat az I. r. alperes részben tovább értékesítette, részben beépítette.

A felperes és az I. r. alperes közötti jogviszonyban az I. r. alperes megbízottjaként a III. r. alperes járt el, továbbította a felperes részére az I. r. alperes megrendeléseit, átvette a felperes által

leszállított termékeket és végezte az elszámolást.

A felperes 2009. és 2010. évben az I. r. alperes megrendeléseit teljesítette, az átvett áruk ellenértékének megfizetésével azonban az I. r. alperes több alkalommal késedelembe esett.

Az I. r. alperes képviselőjében eljárva a II. r. alperes 2011. február 3-án tett tartozáselismerő nyilatkozatában elismerte az I. r. alperes, mint adós felperessel, mint hitelezővel szemben fennálló 9.312.995 forint nettó összegű lejárt tartozását, egyidejűleg vállalta, az I. r. alperes 30 napon belül, 2011. március 5-ig egy összegben megfizet a felperes részére 8.642.995 forintot.

A III. r. alperes készfizető kezességet vállalt 8.642.995 forint összegű tartozás erejéig arra az esetre, amennyiben az I. r. alperes a kikötött határidőn belül nem, vagy nem az egyoldalú kötelezettségvállalásban foglaltaknak megfelelően teljesít.

A felperes a fizetési határidő eredménytelen elteltére tekintettel a 2011. március 8-án kelt levelében felszólította az I. r. alperest 9.312.995 forint tőke és késedelmi kamata megfizetésére.

Az I. r. alperes 2011. március 8-án kelt, felpereshez címzett levelében az egyeztetés szükségességét vetette fel, jelezve egyúttal, jutalék elszámolása, valamint hibás teljesítés címén követelése áll fenn a felperessel szemben.

A felperes és az I. r. alperes között a jogvita peren kívüli rendezése érdekében levélváltások történtek, végül a 2011. december 13-án tartott szóbeli egyeztetésről készült feljegyzésben rögzítették, az I. r. alperes vállalja 9.312.995 forint + áfa összegű tartozása rendezését 5 napon belüli ügyvédi letétbe helyezéssel, mely összeget a felperes számla ellenében jogosult átvenni.

A felperes 2012. december 27-én számlát állított ki az I. r. alperes által fizetendő 11.641.244 forint összegről.

Az összeg ügyvédi letétbe helyezésére nem került sor, az I. r. alperes utóbb már a felperes követelését nem ismerte el.

A 2012. január 26-án fizetési meghagyással indult, ellentmondás folytán perré alakult eljárásban felperes módosított keresetében az I. r. és a III. r. alperest 8.435.659 forint vételár + 25 % áfa, összesen 10.544.574 forint tőke és ezen összeg 2011. március 5-től a kifizetésig számított, a Ptk. 301/A. §-a szerinti késedelmi kamata egyetemleges megfizetésére kérte kötelezni, a II. és IV. r. alpereseket, mint mögöttesen felelős beltagekat a Gt. 108. § (1) bekezdése alapján ugyanezen tőkeösszeg és kamatai, III. r. alperest, mint készfizető kezest a Ptk. 274. § (2) bekezdése alapján ugyancsak ezen összeg és kamatai megfizetésére, amennyiben az I. és a III. r. alperes vagyona a marasztalási összegre nem nyújtana fedezetet.

Az I. r. alperessel szembeni keresetét a Ptk. 379.§ (1) bekezdésére, a III. r. alperessel szembenit a Ptk. 274. § (2) bekezdésére alapította azzal, az I. r. alperes a szállítási szerződés alapján vételár fizetésére köteles, míg a III. r. alperes kezesként tartozik helytállni.

Alperesek a módosított kereset elutasítását kérték. A kereseti követelés jogalapját ésösszagszerűségét elismerték azzal, hogy a III. r alperes csupán a kezességvállaló nyilatkozatában foglalt összeg erejéig marasztalható. Beszámítási kifogást terjesztettek elő. A felperessel szembeni tartozásba kérték beszámítani a III. r. alperes élettársa, által 2011 nyarán a felperesi ügyvezető részére átadott 1.000.000 forint összeget, valamint a felperes által a lengyel cégtől megvásárolt és az I. r. alperes részére továbbértékesített nyílászárók vételár különbözetét, továbbá az

..... nyílászáróinak kicserélése során az I. r. alperes, mint alvállalkozó által elvégzett, de a felperes által meg nem térített munka 2.367.081 forint ellenértékét.

A bölcsőde nyílászáróinak kicserélése tekintetében arra hivatkoztak, az Megyei Jogú Város Önkormányzata által kiírt pályázat nyertese a felperes lett, a bölcsődén a régi nyílászárók kibontását, a keletkezett hulladék és sirt elszállítását, a az új nyílászárók beépítését az I. r alperes végezte, az I. r. alperes szerezte be az ehhez szükséges segédanyagokat is saját költségén. A munkadíj és az anyagköltségek együttes összegét 2.684.830 forintban jelölték meg. Az I. r. alperes munkálatai ellenértéke nem került elszámolásra. Arra figyelemmel, hogy a felperes a perben egy ideig vitatta, hogy az I. r. alperes egyáltalán munkát végzett volna, állították, hogy a felperes az egyébiránt általuk vitatott 3.174.702 forint követelését az I. r. alperessel szembeni tartozásába nem számíthatta be. A 2009-ben leszállított nyílászárók vételárát pénzben kifizették.

Felperes a beszámítási kifogás elutasítását kérte. Vitatta, hogy lett volna közte és I. r. alperes között jutalékra, illetőleg arra vonatkozó megállapodás, hogy a termékeket az I. r. alperes részére beszerzési áron értékesíti.

A munkadíj tekintetében arra hivatkozott, hogy az I. r. alperesnek a 2009. évben részére leszállított nyílászárók meg nem fizetett ellenértéke címén 3.174.702 forint tartozása állt fenn vele szemben. Az I. r. alperesnek 2009-ben 22 telefaxon leadott megrendelése volt, a szállítmányokat az I. r. alperes átvette, egy részét maga szállította saját járművével, a többit az I. r. alperes. A 22 tételből az I. r. alperes 2010. március 17-én megfizetett 712.630 forintot, így a 2009. évi vásárlásaiból 2.462.070 forint tartozása maradt fenn. A megállapodásuk alapján az I. r. alperes ezen tartozását csökkentette az I. r. alperes által a bölcsődében elvégzett munkák utóbb elfogadott 2.367.081 forint bruttó ellenértékével, ezért az alperessel szemben tartozása nem áll fenn.

F/2/5., (10/5). sorszám alatt kimutatást csatolt a 3.174.702 forint követelése összetételére nézve, azok alátámasztására pedig telefaxon küldött megrendeléseket, szállítóleveleket, majd 20. sorszám alatt benyújtott beadványához további okiratokat, így például tehergépjármű menetleveleket, szabászati lapokat. F/3/1. sorszám alatt pedig „2009. évi tartozás” elnevezésű kimutatást csatolt rendelési szám, rendelés dátuma, nettó összeg, szállítás dátuma, szállítólevél száma, menetlevél száma, átvevő megnevezése és rendelés bontásban.

Az elsőfokú bíróság személyesen meghallgatta III. r. alperest, a felperes ügyvezetőjétt is, valamint tanúként az alperesi alkalmazott, a cég korábbi magyarországi üzletkötőjét,, felperesi alkalmazottat és is.

A III. r. alperes előadta, hogy az I. r. alperest ő irányította, az üzletvezetéssel kapcsolatos dolgokat ő intézte. A lengyel ablakokkal kapcsolatos megállapodást ő kötötte megval. Ennek a lényege az volt, a közvetítésével megismert lengyel cégtől beszerzett ablakokat az I. r. alperesnek beszerzési áron fogja továbbszámolni.

..... elmondta, hogy 2009-ig az I. r. alperesnek fizetési problémája nem volt, 2009. év végére olyan 3.100.000 forintos tartozása halmozódott fel. A bölcsődében elvégzett munkát az I. r. alperes a felperes felé nem számlázta ki, mivel az I. r. alperes tartozott 2009. évről, meg volt beszélve az, ennek fejében végzi el ezt a munkát. 2010 márciusában a III. r. alperes fizetett 700.000 forint körüli összeget, a 2009-es tartozásból 2.460.000 forint körüli összeg maradt. Amikor ezt követően ebben az évben augusztusban volt egy újabb egyeztetés, amikor átbeszélték a, akkor vonták le az 1,900.000 forint munkadíjat az I. r. alperes 2009-es tartozásából. Ezt maga beszélte meg a felperes irodájában III. r. alperessel. Jogosnak ismerte el a beszámítást. Az I. r. alperes megrendeléseit telefaxon érkeztek, azokat aláírás hiányától függetlenül be tudta azonosítani. A szállítóleveleket és az átvételi elismervényeket maga állította ki.

A III. r. alperes 2013. március 20-án a 2013. március 12-i tárgyalás elmulasztásának kimentésére igazolási kérelmet terjesztett elő. Kérte új tárgyalás kitűzését, tanú újbóli megidézését, mivel az ügy eldöntése szempontjából a bölcsőde ablakcsere és a lengyel ablakok elszámolása tekintetében kérdéseket szeretne feltenni, és a tanú által arra adott válaszok alapján bizonyítási indítványt kíván előterjeszteni.

Az elsőfokú bíróság 2013. március 27-én kelt 4.G.20.125/2012/27. számú ítéletével kötelezte az I. és III. r. alperest 8.642.995 forint, ezen összeg után 2011. március 5-től 2011. június 30-ig évi 12,75 %, 2011. július 1-jétől 2011. december 31-ig évi 13 %, 2012. január 1-jétől 2012. június 30-ig évi 14 %, 2012. július 1-jétől 2012. december 31-ig évi 14 %, 2013. január 1-jétől a kifizetésig minden naptári félév teljes idejére a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat hét százalékkal növelt összege egyetemleges megfizetésére. Ezt meghaladóan a III. r. alperessel szemben előterjesztett keresetet elutasította. Kötelezte az I. r. alperest 901.580 forint és ezen összeg után 2011. március 5-től 2011. június 30-ig évi 12, 75 %, 2011. július 1-jétől 2011. december 31-ig évi 13 %, 2012. január 1-jétől 2012. június 30-ig évi 14 %, 2012. július 1-jétől 2012. december 31-ig évi 14 %, 2013. január 1-jétől a kifizetésig minden naptári félév teljes idejére a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat hét százalékkal növelt összeget, valamint 1.045.614 forint perköltség megfizetésére. Kötelezte egyetemlegesen a II. és IV. r. alperest a marasztalási összegből I. és III. r. alperes vagyona által nem fedezett része megfizetésére. Az ítélet indokolása szerint a felek jogalap és összecszerűség tekintetében tett egyező nyilatkozatán túl a felperes által csatolt, 2011. február 3-i tartozáselismerő és kezességvállaló nyilatkozat, valamint a 2011. december 13-án kelt feljegyzés elnevezésű okirat tartalmából tényként volt megállapítható, az I. r. alperes a felperessel fennálló szállítási szerződéses jogviszonyából folyó Ptk. 379. § (1) bekezdése szerint 10.544.574 forint vételár-fizetési kötelezettségének nem tett eleget.

A III. r. alperes a kezességvállaló nyilatkozatában 8.642.995 forint összegű tartozás és járulékai megfizetésére vállalt kezességet, a vele szembeni kereset a Ptk. 272. § (1) bekezdése és 273. § (2) bekezdése alapján csak ezen összeg erejéig megalapozott.

A II. és IV. r. alperesek az I. r. alperes tartozásáért fennálló mögöttes felelősségüket nem vitatták, ezért amennyiben a tartozás az I. r. alperes elleni végrehajtási eljárásban vagy önkéntes teljesítés eredményeként nem hajtható be, azt mögöttesen kötelesek a felperes részére megfizetni. Figyelemmel arra, a II., III. és IV. r. alperesek beszámítási kifogását 1.000.000 forint tekintetében megalapozottnak találta, az I. r. alperest összességében 9.544.575 forint (10.544.575-1.000.000=8.642.995+901.580) megfizetésére kötelezte.

A vételár-különbözetre és munkadíjra alapított beszámítási kifogást megalapozatlannak tekintette. A nyílászáróinak cseréjéhez kapcsolódó beszámítási kifogás tekintetében rámutatott, hogy a felek között a vita tárgya az elvégzett munka ellenértéke, illetve az volt, hogy azt követelhet-e az I. r. alperes a felperestől. Az I., II. és IV. r. alperesek 13. sorszám alatti észrevételükben a bölcsődén végzett munkálatok értékét 2.684.830 forint + 25 % áfa, összesen 3.356.037 forint összegben határozták meg. Ezzel szemben a felperes az alperesi munkák ellenértékét 1.893.665 forint + 25 % áfa, összesen 2.367.081 forint összegben jelölte meg, utóbb csatolta az erre vonatkozó tételes fővállalkozói költségvetést. Az I. II. és IV. r. alperesek már nem vitatták, felperes a nyílászáróinak cseréjéért leszámított 11.425.331 forint bruttó összegből munkadíj címén 2.367.081 forintot volt jogosult áfával együtt, az I. r. alperest megillető vállalkozói díj címén ezen összeg elfogadható volt. Felperes álláspontja szerint ugyanakkor az I. r. alperesnek a 2009. évben részére leszámított nyílászárók meg nem fizetett ellenértéke címén 3.174.702 forint tartozása állt fenn, mely tartozást szóbeli megállapodásuk alapján csökkentették a bölcsődében elvégzett alperesi munkák ellenértékével. Az I. r. alperes a tartozásából csak 712.630 forint összeget egyenlített ki, a

fennmaradó 2.462.070 forint összegű tartozásba pedig beszámították a bölcsődével kapcsolatos alperesi munkák ellenértékét. úgy nyilatkozott, a bölcsődével kapcsolatos munkálatok azért nem lettek a felperes felé kiszámlázva, mert az I. r. alperesnek 2009. évből jelentős tartozása halmozódott fel, így a 2010 augusztusában tartott egyeztetés során megállapodtak a III. r. alperessel, a munkadíjat a tartozás összegébe számítják be. Ezen tanúnyilatkozat, a felperes által csatolt szállítólevelek és megrendelések, a 2011. február 3-i tartozáselismerő és kezességvállaló nyilatkozat, valamint az alperesi jogi képviselő által készített feljegyzés alapján arra az álláspontra helyezkedett, hogy amennyiben a 2009. évi I. r. alperesi tartozások nem a felperes és a tanú által előadottak szerint történt volna, úgy a 2011. február 3-i tartozáselismerő nyilatkozat nem az abban megjelölt összegről szólna, abból levonták volna a kapcsolatos munkadíjat.

Az ítélettel szemben az I. és a III. r. alperes fellebbezett jogi képviselő útján.

Az I. r. alperes az ítélet 901.580 forint tőke és annak kamatai, valamint a perköltség megfizetésére kötelező rendelkezése megváltoztatását, e körben a kereset elutasítását kérte. Utalt arra, hogy a III. r. alperes fellebbezése rá is kiterjed. Előadta, hogy a bölcsőde építésével kapcsolatos beszámítási kifogás elutasítását kifogásolja. Ez idő szerint már nem vitásan 2.367.081 forint értékben a munkákat végzett. E tekintetben tehát a beszámítási kifogás megalapozott, a továbbiakban az általa megjelölt magasabb összeg tekintetében terhelte volna bizonyítási kötelezettség. A felperesnek kellett volna bizonyítani, neki a 2009. évi elszámolás eredményeként tartozása állt volna fenn felperessel szemben. A felperes által e körben becsatolt okirati bizonyítékok semmilyen bizonyító erővel nem rendelkeznek, hiszen azokon sokszor még a megrendelők sem kerültek feltüntetésre, és hiányzik róluk az aláírása. A felperes által csatolt kimutatást a felperes készítette, azon az alperesek aláírása és elismerése nem található meg. nyilatkozata az elszámolás megtörténtéről nem elfogadható, arról nyilvánvalóan készült volna okirat. A tanú azt sem tudta megjelölni, az I. r. alperes részéről ki volt az, aki ezen állítólagos megállapodáson részt vett.

A felperes maga is 2010. évi elszámolásnak tekintette a perben érvényesített igényét. A perben megtett felperesi nyilatkozatok egyértelműen bizonyítják, sem az 1.000.000 forint beszámítás, sem a bölcsődei beruházás során végzett munkák nem kerültek soha elszámolásra. A perben felperes tagadta ezen beszámítások lehetőségét, tehát nem is jöhetett létre ezzel kapcsolatosan megállapodás. A 2009. évi, felperes által hivatkozott összeg beszámítását a bölcsődei munkák tekintetében felperesnek kellett volna bizonyítani. A felperes azonban nem csak a beszámítást nem tudta bizonyítani, hanem azt sem, a 2009. évben bármiféle tartozása állt volna fenn vele szemben.

A III. r. alperes kiegészített fellebbezésében elsődlegesen az ítélet megváltoztatását, a teljes kereset elutasítását, másodsorban az ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú bíróság újabb eljárásra és újabb határozat hozatalára utasítását kérte. Hivatkozott arra is, hogy a március 12-i betegség miatti igazolási kérelméről az elsőfokú bíróság nem döntött.

A Fővárosi Ítéltábla 2014. február 20-án kelt 16.Gf.40.646/2013/4. számú végzésével a másodfokú eljárást felfüggesztette a III. r. alperes igazolási kérelme tárgyában az elsőfokú bíróság előtt folyó eljárás jogerős befejezéséig.

Az elsőfokú bíróság az igazolási kérelemnek helyt adva 2014. augusztus 29-én és 2014. november 7-én tárgyalást tartott.

A felperes a keresetét, az I. r. alperes a beszámítási kifogását fenntartotta. A III. r. alperes úgy nyilatkozott, hogy a beszámítási kifogása és annak indokai az I. r. alperesével megegyező. Egyebek mellett előadta, hogy a felperes és az I. r. alperes abban nem állapodott meg előre, hogy 3.356.037

forint fogja megilletni az I. r. alperest a bölcsődei munkákért. Amikor már látszott, hogy milyen plusz költségek lesznek, közölteval, hogy a vállalkozói díj 3.356.037 forint lesz.

Az elsőfokú bíróság tanúként ismételten meghallgatta

A tanú a korábbi nyilatkozatait túlnyomórészen fenntartotta. Az elé tárt 10/F/2/1. számú bölcsődei költségvetésre előadta, hogy az az I. r. alperes képviselőjében eljáró III. r. alperessel közös egyeztetés eredményeként készült el. A beírt anyag- és munkadíj egységárakat a III. r. alperes adta meg neki. A 8/F/2. számú kimutatásban azért nem szerepel az I. r. alperes 2009-es tartozása, mert már 2010 nyarán elszámolták a, akkor került beszámításra 1.900.000 forint kerüli nettó összeg, ami miatt nem lett kifizetve a bölcsőde munkadíja. A beszámítás úgy történt, ahogy a 27. sorszámú ítélet 9. oldal utolsó előtti bekezdésében szerepel. A III. r. alperesval állapodott meg abban, hogy nem lesz kifizetve a munkadíja, azt beszámítják a 2009-es tartozásba. Az elszámolás 2010 nyarán megtörtént, ezért 2010 végén már az I. r. alperesnek nem állt fenn tartozása, azt nem is kellett kimutatni.

A III. r. alperes vitássá tette, hogy a tanú által említett elszámolás létre jött volna, azzal, hogyval azt beszélte meg, hogy az ekkor, 2010 nyarán fennálló, nettó 9.312.995 forint I. r. alperesi tartozásba fogják beszámítani a I. r. alperest megillető vállalkozói díját. Ezt az összeget ekkor nem számolták ki. Arról volt szó, hogy a 2010-es tartozásba számítják be. A 8/F/2. szám alatti kimutatásnak nincs olyan része, amely le lett volna számlázva a felperes részéről az I. r. alperes felé. Állította, hogy a meghatalmazása a napi ügymenetre vonatkozott, szóban köthetett szerződést.

Az elsőfokú bíróság 2014. november 14-én kelt 4.G.20.342/2014/6. számú ítéletével és kiegészítő ítéletével a 27. sorszámú ítéletét hatályában fenntartotta. Annak rendelkező része I. pontját azzal a bekezdéssel egészítette ki, hogy a felperes I. r. alperessel szembeni keresetét ezt meghaladóan elutasítja. Az indokolásban a korábbi ítéletben megállapított tényállás és jogi indokok megismétlését követően az igazolási kérelem folytán megtartott tárgyalás eredményeként arra az álláspontra helyezkedett, hogy a 2014. augusztus 29-i tárgyaláson az alperesek az őket terhelő bizonyítási kötelezettségük ellenére nem tudták bizonyítani, hogy az I. r. alperes által hivatkozott megállapodás a felperes és közte megtörtént arra vonatkozóan, hogy a felperes az általa behozott lengyel (.....) ablakokat beszerzési áron fogja értékesíteni az alperes részére. tanúvallomása alapján az alperesi beszámítási kifogásnak a lengyel nyilászárókkal kapcsolatos tételét a kiegészített bizonyítási eljárás eredményeként is megalapozatlannak tekintette. A vállalkozói díja tekintetében szintén arra az álláspontra helyezkedett, hogy a megismételt tanúbizonyítás alkalmatlan volt arra, hogy az alperesi tartozáselismerő nyilatkozatokban foglalt kötelezettség fennállását vitássá vagy kétségesse tegye. Nem tartotta a III. r. alperes azon előadását, miszerint a tartozáselismerő nyilatkozat és a kezességvállalás megtételére azért került sor 2014. február 3-án, mert azt mondta neki, hogy a felperes és az I. r. alperes között létrejött, a per tárgyával összefüggésben álló ügyletek maradjanak köztük, illetve erre azért van szükség, hogy a 10.000.000 forintos tartozást igazolni tudja a másik tulajdonos, Lukovszki János felé, alkalmasnak az ítélet hatályon kívül helyezésére. Amennyiben ez a III. r. alperesi tényállítás valós lenne, a III. r. alperes a 2012. április 16-tól folyó peres eljárásban erre nem csak 2014. augusztus 29-én hivatkozott volna. De az állítás valósága sem érintené a tartozáselismerő nyilatkozat érvényességét, mert a Ptk. 207. § (5) bekezdése értelmében a felek titkos fenntartása vagy rejtett indoka a szerződés érvényessége szempontjából közömbös. Tekintettel arra, hogy a megismételt tárgyalás eredményeként észlelte, hogy a 27. sorszám alatti ítéletében nem rendelkezett a kereset részbeni elutasításáról, ezért az annak indokolásában foglaltak alapján a jelen ítéletét kiegészítő ítéletnek is tekintve, az I. r. alperessel szembeni megalapozatlan kereseti részt elutasította.

Az ítélettel és kiegészítő ítélettel szemben az I. r. alperes és a III. r. alperes fellebbezett. (A Fővárosi Ítéltábla a III. r. alperes fellebbezését a Kúria kijavított Pkf.V.24.743/2015/2. számú végzésével helybenhagyott 16.Gf.40.092/2015/2. számú végzésével hivatalból elutasította.)

Az I. r. alperes a fellebbezését a 27. sorszámú ítélettel szembeni fellebbezésével azonos tartalommal tartotta fenn.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében, az elsőfokú eljárásban tett nyilatkozatait fenntartva az ítélet és kiegészítő ítélet helybenhagyását, az alperesek másodfokú perköltségben marasztalását kérte. Előadta, hogy jelen eljárásban kizárólag az I. r. alperes, ítéletnek őt 901.580 forint és kamatai, valamint perköltség megfizetésére vonatkozó rendelkezésével szembeni fellebbezése bírálendő csak el. A fellebbezés, figyelemmel arra, hogy az ítélet és annak hatályában fenntartása is az I. r. alperes saját perbeli elismerő nyilatkozatán alapul, megalapozatlan. Az I. r. alperes az ítélet megváltoztatását a beszámítási kifogások vonatkozásában nem kérte, így e tekintetben az ítélet megváltoztatásának sem lehet helye. A bíróság vonatkozásában előadta, hogy az alperesi követelés összecszerúságát vitatta, az állítása valóságát a III. r. alperes is megerősítette azzal, hogy fellebbezésében az általa követelt összeg erejéig kérte a beszámítást. Az I. r. alperes nem tudta igazolni, hogy a 2009. évi tartozását más módon, mint a vállalkozói díj beszámításával megfizette volna. A 2011. február 3-i tartozás elismerő és kezességvállal okirat rögzíti az I. r. alperes ezen időpontban felé fennálló tartozása összecszerúságát. Az I. r. alperes bíróság beruházásból eredő követelése ezt megelőzően keletkezett, a tartozáselismerő okirat aláírásakor a felek az egymással szemben fennálló tartozásaikat és követeléseiket már figyelembe vették.

A Fővárosi Ítéltáblának a Pp. 256/A. § f) pontja alapján lefolytatott másodfokú eljárásban mindenekelőtt abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a III. r. alperes 2013. március 27-én kelt 27. sorszámú ítélettel szemben előterjesztett fellebbezése ez idő szerint hatályos-e, a 2014. november 14-én kelt 6. sorszám alatti ítélet és kiegészítő ítélettel (továbbiakban 6. sorszámú ítélet) szembeni fellebbezésként érdemben elbírálgató-e.

Ennek megítélése körében annak van jogi jelentősége, hogy a 27. sorszámú ítélet meghozatalát megelőző 2013. március 12-i tárgyalás megismétlésére, a bizonyítási eljárás folytatására a III. r. alperes által előterjesztett igazolási kérelemnek helyt adás folytán került sor. A Pp. 109. § (4) bekezdése értelmében pedig amennyiben igazolási kérelem eredményként a tárgyalás megismétlésére kerül sor, a bíróságnak az új tárgyalás eredményéhez képest az elmulasztott tárgyalás alapján hozott határozat hatályban tartásáról, teljes, illetőleg részbeni hatályon kívül helyezéséről is rendelkezni kell.

A bíróság a megismételt tárgyaláson meghozott döntése minősül a keresetről hozott érdemi döntésnek, hiszen ebben foglal állást az igazolási kérelem folytán szükséges keretben megismételt tárgyalás, bizonyítási eljárás adatai, felek megtett jognyilatkozatai alapján az ügy érdeméről. Jelen esetben az elsőfokú bíróság a megismételt tárgyalás eredményéhez képest sem jutott a kereset megalapozottsága tekintetében a korábbi álláspontjától eltérő álláspontra, ezért a meghozott ítéletét hatályában fenntartotta, illetőleg azt kiegészítette az I. r. alperessel szembeni kereset megalapozatlan részének elutasításával. Ezen döntése a Pp. 109. § (4) bekezdése alapján hozott keresetről való érdemi döntés, amelynek teljes terjedelmével szemben a feleket jogorvoslat illette meg. E jogorvoslati lehetőség kimerítése, fellebbezés benyújtása teszi lehetővé csupán az érdemi döntés felülbírálatát, tekintettel arra, hogy a hatályában fenntartott ítélettel szembeni fellebbezés a keresetről történő újabb érdemi döntéssel hatályát veszíti, el nem bírálhatóvá válik.

Rámutat a Fővárosi Ítéltábla, hogy a III. r. alperes 27. sorszámú ítélettel szembeni határidőben előterjesztett fellebbezése kizárólag az igazolási kérelme elutasítása esetén lett volna érdemben

elbíráható.

Figyelemmel arra, hogy a III. r. alperes 6. sorszámú érdemi döntést tartalmazó ítélettel szembeni fellebbezése hivatalból jogerősen elutasításra került, a hatályában fenntartott 27. sorszámú ítélettel szembeni fellebbezése pedig hatályát veszítette, a másodfokú eljárás tárgyát kizárólag a 6. sorszámú ítélet I. r. alperes által megfellebbezett részének - az I. r. alperest 901.580 forint tőke és kamatai, valamint perköltség megfizetésére kötelező rendelkezésének - felülbírálata képezi.

A Fővárosi Ítéltábla ezért az elsőfokú bíróság 6. sorszámú ítéletét az I. r. alperesi fellebbezés és az ellenkérelem korlátai között bírálta felül és a fellebbezést az alábbiakra tekintettel megalapozatlannak találta.

Az I. r. alperes a 2011. február 3-én kelt tartozáselismerő nyilatkozatában a felperessel szembeni 9.312.995 forint nettó összegű lejárt tartozását elismerte, és a 10.544.574 forint felperesi vételár-követelést (8.435.659 forint + áfa) jogalapjában és összegszerűségében jelen perben sem vitatta. Az elsőfokú bíróság ezért a Ptk. 242. § (1) bekezdése alapján helytállóan ítélte meg, hogy az I. r. alperest, mint tartozás elismerőt terheli annak bizonyítása, hogy az elismert tartozása nem áll fenn, így a Pp. 164. § (1) bekezdése helyes alkalmazásával állapította meg, hogy az I. r. alperes terhére esik annak bizonyítása is, hogy a végzett munkákért járó felperessel szembeni 2.367.081 forint munkadíj-követelése alperessel szembeni vételár tartozásába nem került beszámításra, ezen követelése változatlanul fennáll.

Az I. r. alperes fellebbezésében csupán az óvoda (helyesen bölcsőde) építéssel, ablakcserével kapcsolatos beszámítási kifogása elutasítását sérelmezte.

A Fővárosi Ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság ebben a körben a perbeli bizonyítékok helytálló értékelésével a tényállást helytállóan tárta fel, és minden tekintetben helytálló jogi következtetésre jutott. Az elsőfokú bíróság a hatályában fenntartott ítéletében kellő indokát adta a bölcsődei munkával kapcsolatos beszámítási kifogás megalapozatlanságának, és a 6. sorszámú ítéletében is egyértelmű magyarázatot adott arra, hogy a további bizonyítás során meghallgatott tanúvallomása miért volt változatlanul alkalmatlan a tartozáselismerő nyilatkozatban vállalt I. r. alperesi kötelezettség fenn nem állásának bizonyítására. Az elsőfokú bíróság a korábbi eljárásban és az igazolási kérelem folytán megismételt tárgyalás során tett perbeli nyilatkozatok, okirati bizonyítékok alapján az érdemi döntésében helytállóan állapította meg, hogy az I. r. alperes nem tett eleget azon bizonyítási kötelezettségének, miszerint az általa a bölcsődében elvégzett munkák bruttó 2.367.081 forint összegű ellenértékére vonatkozó követelése a felperessel szemben továbbra is fennáll, a követelése a felperessel szembeni akkor fennállt tartozásába még a tartozáselismerő nyilatkozat megtételét megelőzően nem került beszámításra. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság kifejtett indokaival, jogi érveivel egyetértett, azokat nem kívánja megismételni. Az elsőfokú bíróság a beszámítás meg nem történtének bizonyítatlanságát a Pp. 3. § (3) bekezdése alapján helytállóan értékelte az I. r. alperes terhére, így helytállóan tekintette a bölcsődei munkák ellenértékével kapcsolatos beszámítási kifogást megalapozatlannak. Tekintettel arra, hogy az I. r. alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért helytálló az elsőfokú bíróság ítéletének és kiegészítő ítéletének fellebbezett rendelkezése.

A kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének és kiegészítő ítéletének fellebbezett rendelkezését az abban foglalt helyes indokok alapján a Pp. 254. § (3) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező I. r. alperest a felperes 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, (5) bekezdése, valamint 4/A. §-a alkalmazásával megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltsége megfizetésére.

A III. r. alperes részéről a másodfokú eljárásban joghatályos fellebbezés, nyilatkozat nem állt rendelkezésre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a III. r. alperest képviselő pártfogó ügyvéd díjának viselésére vonatkozó rendelkezést mellőzte.

Budapest, 2016. január 12.

. Gál Judit s.k.
a tanács elnöke

Dr. Rutkai Éva s.k.
előadó bíró

. Molnár József s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

Oláhné Sárközi Veronika
bírószági ügyintéző